ଇନ୍ଦରଜିତ

ବନାମ

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ଅଗଷ୍ଟ 10,1979

[ଭି. ଆର. କ୍ରିଷ୍ଣା ଆୟର ଏବଂ ପି. ଏନ. ସିଂହଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଆଇନଗତ ମାନକ ଦଣ୍ଡ - ଅପମିଶ୍ରିତ ଖାଦ୍ୟ ବିକ୍ରୟର ଅପରାଧର ଦୋଷ ପାଇଁ ଅପରାଧୀର ସର୍ବନିମ୍ନ ଛଅ ମାସ ଦଣ୍ଡ ନିୟମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନକ, ଏହା ସଂବିଧାନିକ ଭାବେ ଅବୈଧ କି ? — ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା ଭାରତୀୟ ସଂବିଧାନର ଅନୁଛେଦ 14, 19 ଓ 21 କୁ ଲଂଘନ କରୁଛି କି ? ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 16 ର ସଂବିଧାନସମ୍ମତତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ।

ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି , ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ରାୟ ଦେଲେ : ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ 16 ସହିତ ପଢାଯାଇଥିବା ଧାରା 7 ସାମ୍ବିଧାନିକ ଭାବରେ ବୈଧ ।

ନୀତି ହେଉଛି ସଂସଦର, ସମ୍ବିଧାନିକତା ହେଉଛି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର । ଜନସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ସୁରକ୍ଷା ଏବଂ କ୍ଷତିକାରକ ବାଣିଜ୍ୟର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହେଉଛି ରାଜ୍ୟର ପୁଲିସ କ୍ଷମତା ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିରାକରଣ ଅଧିନିୟମ ଭଳି ଆଇନ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରକାରର ଅଟେ ।

ଯଦି ଏକ ଦଣ୍ଡାଦେଶ, ଯେପରି ତତ୍କାଳ ଅଧିନିୟମରେ ଅଛି, ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ସର୍ବନିମ୍ନ ଭାବରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତାହା ଧାରା 21 ସହିତ ମେଳ ଖାଇବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ନିଷ୍ଠୁର ଏବଂ ଧାରା 19 ଅନୁଯାୟୀ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଯଥାର୍ଥ କିମ୍ବା ସାମାଜିକ ଭାବରେ ପ୍ରତିରୋଧଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ, ତେବେ ନ୍ୟାୟିକ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରେ ।

ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ସ୍ୱତଃ ଅବୈଧ ନୁହେଁ । କେବେ କେବେ ଦଣ୍ଡଦାନରେ ନ୍ୟାୟିକ ଅସ୍ଥିରତା, ବିଶେଷତଃ ସେଥିରେ ଶ୍ୱେତ-ରଙ୍ଗର ଅପରାଧୀମାନେ ଜଡିତ ହେଲେ

ଯେଉଁଠାରେ ଦଣ୍ଡ କିଛି କୋହଳ ହୋଇଥାଏ, ବିଧାନମଣ୍ଡଳକୁ ଦଣ୍ଡରେ ଏକରୂପତା ଆଣିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରେ, ସମାଜୀକ ସୁରକ୍ଷାକୁ ଭାଗ୍ୟର ଆଶ୍ରିତ କରିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ । ଅଦାଲତ ପାଇଁ ଏବେ ବି ବହୁତ କିଛି ବାକି ଅଛି,ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ସର୍ବନିମ୍ନ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା ସମୟରୁ ପରିଚିତ ।

ସମାନ ସଂରକ୍ଷଣର ନିୟମକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରାଯାଇନାହିଁ, କାରଣ ନ୍ୟାୟିକ ବିଚାରର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସେ ଯାହା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ତାହା ସ୍ଥିର ନୀତି ଅନୁସାରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।

ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ

(a) ସମାଜର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ନିୟାମକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲାରେ, ସେହି ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକର ଯାଞ୍ଚ କରିପାରିବେ ଯାହା ନମ୍ର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା, ଯଦିଓ ସେମାନେ ବୈଷୟିକ ଭାବରେ ଆଇନର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସମାଜକୁ କେବଳ ସର୍ବନିମ୍ନ କ୍ଷତି କରନ୍ତି ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ମଞ୍ଜୁରି କରିବେ କି ନାହିଁ ।

(b) କ୍ଷୁଦ୍ର ଅପରାଧୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏହି ବ୍ୟାପକ ଜାଲ ଦେଇ ବଡ଼ ଅପରାଧୀ ପଳାୟନ ନକରି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ, ନିଜ ବିଚାରରେ, କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି କ୍ଷମତା ହ୍ରାସ କରିବାର ପରାମର୍ଶ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିପାରେ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ, ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହୀ ପାଖରେ କ୍ଷମତା ରହିଛି ଏବଂ ସାଧାରଣ ଲୋକମାନେ ଆଇନରେ ଧରାପଡ଼ିଲେ, ଏହି କ୍ଷମତାକୁ ନୀତିଗତ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇପାରିବ ।

ମୂଳ ଅଧିକାରିତା : ରିଟ୍ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 449/1979

(ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ)

ଆର. କେ. ଗର୍ଗ ଏବଂ ଡି. କେ. ଗର୍ଗ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ କ୍ରିଷ୍ଣା ଆୟର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା - ଅଭିଳାଷୀ ଆବେଦନକାରୀ ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିରୋଧୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 ଓ ତଦନୁସାରେ

ପ୍ରଣୀତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନିୟମକୁ ପଠିତ ଧାରା 7 ର ଅର୍ଥକୁ କଳ୍ପନାତ୍ମକ ଭାବେ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଅଭିଯୋଗର ଗୁରୁତ୍ୱ ହେଉଛି, ଉପରୋକ୍ତ ସମସ୍ତ ଦଫା ଏକତ୍ରିତ ଭାବେ ବିଚାର କଲେ, ଛଅ ମାସର ସର୍ବନିମ୍ନ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି, ଯଦ୍ୱାରା ଅପରାଧୀ ଅପମିଶ୍ରିତ ଖାଦ୍ୟ ବିକ୍ରୟ କରି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଦୋଷୀକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ନିୟମ ମାନକ, ଯାହାରେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ରହିଛି ଏବଂ ଯାହା ସୂକ୍ଷ୍ମ ରାସାୟନିକ ପରୀକ୍ଷା ଓ ଜଟିଳ ସୂତ୍ର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ, ଭାରତୀୟ କ୍ଷୁଦ୍ର ଖୁଚୁରା ବ୍ୟାପାରର ଅଶିକ୍ଷିତ, କୃଷି- ଗ୍ରାମୀଣ ଆଧାରିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦମନାତ୍ମକ ଭାବରେ ଅସଙ୍ଗତ ଅଟେ । ଏହିପରି, ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟରେ, ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ନିବେଦନ ।

ଏହି ବ୍ୟାପକ ଉପସ୍ଥାପନାକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ପ୍ରାଥମିକ ଆଧାର ସଂକ୍ଷେପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ । ଓକିଲ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବା ସମୟରେ କ୍ଷତିକାରକ ପ୍ରଦୂଷକ ଏବଂ ନିରୁପଦ୍ରବ ଅପମିଶ୍ରଣ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବର୍ଗୀକରଣ ନାହିଁ । ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ବଡ଼ ଅପରାଧୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବୁଦ୍ଧିମାନ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ, ଏବଂ ବଡ଼ ଏବଂ ଛୋଟ ବିକ୍ରେତାମାନଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବରେ କଠୋର ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରାଯାଏ । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14, 19 ଓ 21 ହେଉଛି ସଂବିଧାନିକ ତୋପ, ଯାହାକୁ ଆଇନଜୀବୀମାନେ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି ଉକ୍ତ ଆଇନର ବିବରଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ପାଇଁ ।

ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ, ସାମ୍ବିଧାନିକତା ବିଷୟରେ ଆମେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହୁଁ, ଯଦିଓ ନିମ୍ନସ୍ତର ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିବା ନିର୍ଯାତନାର ସମ୍ଭାବନା ବାସ୍ତବ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଏହା ଆମର ସହାନୁଭୂତିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ । ଆଇନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଆମେ କିଛି ସମୟ ପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇପାରିବା । ପ୍ରଥମତଃ, ଆମେ ଅସାମ୍ବିଧାନିକତାର କୁପ୍ରଥାକୁ ଦୂର କରିବା ।

ଚାଲନ୍ତୁ ମୌଳିକ କଥା ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦେବା । ନୀତି ସଂସଦର, ସାମ୍ବିଧାନିକତା ଅଦାଲତର । ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ସୁରକ୍ଷା ଏବଂ କ୍ଷତିକାରକ ବ୍ୟବସାୟର ନିୟମନ ରାଜ୍ୟର ପୁଲିସ୍ ଶକ୍ତିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ମିଶ୍ରଣ ନିରୋଧ ଅଧିନିୟମ ପରି ବିଧାନଗୁଡ଼ିକ ସେହି ପ୍ରକାରର ।

ଯଦି କୌଣସି ଦଣ୍ଡାଦେଶ, ଯେପରି ଏଠାରେ, ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ସର୍ବନିମ୍ନ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୁଏ ଏବଂ ସେହିଦଣ୍ଡ ଧାରା 21 ସହିତ ସମନ୍ୱୟ କରିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଧାରା 19 ଅନୁଯାୟୀ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କିମ୍ବା ସାମାଜିକ ଭାବରେ

ପ୍ରତିରକ୍ଷାତ୍ମକ ହେବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ନ୍ୟାୟିକ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏଠାରେ କିଛି ଦେଖୁନାହୁଁ । ଆମେ ଏହାସହିତ ସହମତ ହୋଇପାରୁନାହିଁ ଯେ, ବିଚାରପତିଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ସ୍ୱତଃ ଖରାପ । କେବେ କେବେ ଦଣ୍ଡଦାନରେ ନ୍ୟାୟିକ ଅସ୍ଥିରତା, ବିଶେଷତଃ ସେଠାରେ ଶ୍ୱେତ – ରଙ୍ଗର ଅପରାଧୀମାନେ ଜଡିତ ହେଲେ ଯେଉଁଠାରେ ଦଣ୍ଡ କିଛି କୋହଳ ହୁଏ, ବିଧାନମଣ୍ଡଳକୁ ଦଣ୍ଡରେ ଏକରୂପତା ଆଣିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରେ, ସମାଜୀକ ସୁରକ୍ଷାକୁ ଭାଗ୍ୟର ଆଶ୍ରିତ କରିଦେବାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ । ଆଦାଲତ ପାଇଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପକ ଅଧିକାର କ୍ଷେତ୍ର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଛି, ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ସର୍ବନିମ୍ନ ଦଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡବିଧିର ଦିନଠାରୁ (ଧାରା 302 ଦେଖନ୍ତୁ) ପରିଚିତ । ସମାନ ସୁରକ୍ଷାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ଭଙ୍ଗ କରାଯାଇନାହିଁ, କାରଣ ବିଚାରାଳୟୀୟ ବିବେଚନାର ସୀମାରେ, ଅଦାଲତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଯାହା ସେ ଯୋଗ୍ୟ ସେହି ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ।

ଶ୍ରୀ ଆର. କେ. ଗର୍ଗ ଭାବୁକତାର ସହ କହିଥିଲେ ଯେ ଗରିବ ଏବଂ ଦୁର୍ବଳ, ଯେଉଁମାନେ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କର ବୃହତ୍ତମ, ନିମ୍ନ ବିଭାଗ, ସେମାନଙ୍କୁ ମାନକ ଜେଲ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ ଯଦି ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଦାଲତରେ ଚାଲାନ କରିପାରିବେ ଏବଂ ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା ଖାଦ୍ୟର ରାସାୟନିକ ରଚନାରେ କିଛି ସାମାନ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିନା ଦୋଷରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବେ କାରଣ କେବଳ କାରବାରର ଶୃଙ୍ଖଳାରେ କିଛି ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିମ୍ନମାନର ସାମଗ୍ରୀ ଧୋକା ଦେଇ ବିକି ଥାନ୍ତି । ଆମେ ଚିନ୍ତିତ ଯେ, କୌଣସି ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଶାସନୀୟ ନୀତି ନଥିବାବେଳେ, କଠୋର ଆଇନର ଶିକାର ହିସାବରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପୀଡିତ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଛୋଟ ଖାଦ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଏବଂ ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ସମାଜରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ଏବଂ କଠୋର ସମାନତାକୁ ଏକ କୋମଳ ନୀତି ଦ୍ୱାରା ସମନ୍ୱୟ କରାଯିବ ।

ଏହା ସାମ୍ବିଧାନିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦଣ୍ଡନୀୟ ନୀତିର ବିଷୟ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଏକ ଅର୍ଥରେ ନ୍ୟାୟିକ ପରାମର୍ଶର ସୀମା ବାହାରେ । ତଥାପି, ଆମେ ଏହା କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯେ, ସମାଜର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ନିୟାମକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଲାଗୁ କରିବା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସେହି ଦଣ୍ଡବିଧାନର ଯାଞ୍ଚ କରିପାରିବେ ଯାହା ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ ନିର୍ଯାତନା ଦେଇଥାଏ, ଏପରିକି ଯଦି ସେମାନେ ବୈଷୟିକ ଭାବରେ ଆଇନ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସମାଜକୁ ଅଳ୍ପ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାନ୍ତି ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିବେ କି ନାହିଁ । ବିଧାନମଣ୍ଡଳ

ତାହାର ବିବେକରେ, ଏହିଥିରେ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିପାରେ ଯେ କେଉଁଠାରେ କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ୍, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡକୁ କମାଇପାରାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ଅପରାଧୀମାନେ ସେହି ବିଶାଳ ଜାଲରୁ ପଳାଇବାର ସୁଯୋଗ ନପାଆନ୍ତୁ ଯାହା ଛୋଟ ଅପରାଧୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଅନ୍ୟଥା ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟପାଳିକା ପାଖରେ ଦଣ୍ଡ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିଛି ଏବଂ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ଛୋଟ ଛୋଟ ଲୋକ ଧରାପଡ଼ିଲେ ଏହି କ୍ଷମତାକୁ ନୀତିଗତ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଆମେ ଲେଖିତ ଅର୍ଜିକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ କାରଣ କୌଣସି ସମ୍ବିଧାନିକ ଅବୈଧତା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ଯେହେତୁ ଉଠାଇଥିବା ଆଧାରଗୁଡିକ ଅଧିକ ଉଚିତ ଭାବରେ ସଂସଦ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନ ସୂଚକ ।

ଭି. ଡି. କେ. ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।